

Василь

БУДЕННИЙ

ОСТАННЯ ЗУСТРІЧ

З ВОРОНИМ

Чернівці, 2008

ББК 84(4УКР=УКР)–5
Б 90

Буденний В.Й.
Б 90 Остання зустріч з вороним. Вірші. –
Чернігів, 2008. – 36 с.
ББК 84(4УКР=УКР)–5
ISBN 9667743–578

© Буденний В.Й., 2008

Всевишній,
що в долонях світ трима,
Простить і боягузові,
Що перед окупантом горбив дарма
спину.
Лише вівки прощення нема –
Поету, що мовчить у злу годину,
Коли народ вбивають
крадькома.

Борис Олійник

Зміст

Від стужі сніг зіщулився в яругах.....	5
Ти знов мене навідала, либонь	6
Остання зустріч з Вороним	7
Мені не в спину вітер диха	8
Звідки і куди я повернувся	10
І сталося, і станеться.....	11
Удоскональмо те, чого нема.....	12
Обранцям демократії осана	13
Отець і Син і Дух Святий – єдині	14
Із мороку в п'їтму чи навпаки.....	15
Однако літо чи зима.....	16
Коли нема, то й не додасться.....	17
Денниця, світлоносець, сатана	18
Напну вітрила із думок чудних	19
Пора й мені вже братися за розум	20
Ми ще живі, ми ще, либонь, живі	21
Хтось думає про смерть, хтось – про безсмертя.....	22
Душа хворіє, сутінь у душі	23
Повернувся мій друг	24
Найкращі ліки – це здоровий сміх	26
Прихилися до мене, доле.....	27
Майже іронічне	28
Напризволяще кинута зима.....	29
Сповна тут відчуваю благодать.....	30
Моя душа давно уже не тут.....	31
Мене пограбував би хтось	32
Як на мене, не все й погано	33
На мить навідала мене.....	34
Який народ?!	35

* * *

Від стужі сніг зіщулився в яругах –
Така холодна видалась весна.
На лісових проталинах у дуги
Негода клята проліски згина.

Голівки білі ладна їм відтягти,
Сльотавим вітром стерти, задушить.
Ну, а вони уперлися затято
І тихо промовляють: Будем жить!

Ні перед ким не станем на коліна,
Нам духу стачить в світ іти на ви.
Ось-ось вже сонце промінь з неба кине,
Упевнившись, що ми ж таки живі.

Хай трохи приморожені, прибляклі,
Та все ж здолали товщу крижану,
Під землю не сховались з переляку,
Хоча життя й стояло на кону.

Нас вберегли любов, надія, віра –
Все те, що обійма в собі душа...
Ключ журавлиний вже покинув вирій,
На поклик першоцвіту поспіша.

* * *

Ти знов мене навідала, либонь,
Не знаю, чи радіти, чи журитись.
За твій всевоскресаючий вогонь
Я сплачую дорогувате мито –
Душі частинку, а душа – одна...
І скільки там її уже лишилось,
Якщо на дні, то зачерпну зо дна –
І все віддам одній тобі на милість.
Поезіє, вреднюще дитинча,
Допоки вже мені з тобою гратись,
Цей світ любов'ю згіркою вінчать
І за любов ту попадуть за грати.
П'яніти від омріяних надій –
Буть молодим на власному весіллі...
І раптом виявляється – чужий,
З дурною головою на похмілля.
Де ми з тобою тільки не були,
Чого ми не набачились з тобою:
Падіння, злети, радощі, жалі
Текли і ручаями, і рікою.
Купляли нас, та ми не продались,
Не стали перед кимось на коліна.
І не відклали Слово на колись
В молитві щирій за народ України.

Остання зустріч з Вороним

Здоров був, друже, бач, зустрілись,
Чому похнюплений такий?!
На місці ж все: батіг, вудила
І віз, і віжки, й матюки...

Хазяїн, кажеш, майже спився,
Нема й Бровка, сердега здох.
Натомість пан тут об'явився,
А з ним породистий бульдог.

Скупили півсела за безцінь
(Вони порядок наведуть),
Як ще закуплять піднебесся
І зібраних в останню путь

Таких як я, бо бачу скоро
Піду учвал на ковбасу.
Цей луг вже викуплений вчора –
Я нелегально тут пасусь.

Отож бувай... Живи щасливо...
А по мені вже плаче рай.
Залишать вам мій хвіст та гриву,
А все останнє – пам'ятай...

* * *

Мені не в спину вітер диха –
Я проти нього єсть і був:
Життя мого суцільний вихор,
Про тишу й думати забув.

Бо маю слово, щоб сказати,
Й сказати правду як на те,
Що в цьому світі розпроклятім
Потуги людства на пусте.

Чого ми досягли – відомо,
Прогрес відчули вочевидь:
Комп'ютери і космодроми,
Й моралі аморальна гидь.

Де все замішане на крові,
На здирстві, заздросцах, брехні.
Велична наша надбудова,
Яку не подолать мені.

Одначе йду спротив торнадо,
Спротив отари чи юрби,
Яка за вітром мчиться радо,
Либонь, упевнена в собі.

Забувши про святе, про Бога,
А щодо слів моїх гірких,
Вони, мабуть, їм ні до чого,
Бо вслід мені лунає сміх:

Дурний, мовляв, не вміє жити
І веселитись так, як ми.
Доправдиться у цьому світі,
Чи до тюрми, чи до суми.

* * *

Звідки і куди я повернувся,
Із якої і в яку країну,
Що знайшов тут і що там покинув,
І чийм вже сином я зовусь.

Бачим перевтілення швидке
Після «непорушного Союзу»,
Стаємо рабами «любих друзів»...
Хто з нас думав навіть про таке?!

Стало більше, правда, шоу-свят,
Стало жити веселіш сьогодні,
Домоглися жданої свободи –
Грабувать безкарно і вбивать.

Доїдає бездуховний СНІД
Душі наших діток непорочних
Й, руки потираючи, регоче
З нас не тільки Захід, навіть Схід.

Ошукались, дурені ж як є,
В дурості не каємось затято,
Чубимо по-братньому брат брата,
Думаючи кожен про своє.

Про своє, чого у нас нема
(В головах нема своєї ж клепки).
Тож і справи наші досить кепські...
Темінь – там, а тут, на жаль, – пітьма.

* * *

Удоскональмо те, чого нема:

Духовність нашу та природний розум,
Та душі тих, кого в глухій облозі
Заокеанський дядько Сем трима.

Й показує, як в світі треба жить,
В грошах та в крові
ближнього купатись,
Щодня справляти сатанинське свято,
Своїх тілес уволюючи хіть.

Ось так-то, православні землячки,
(Воістину вже мавпяча порода,
Що лиш в одному досягає згоди,
Як розрива Україну на шматки).

За що мені від Бога благодать
Українцем в Україні народитись
І білий світ по-чорному смішити –
Плоди учинків наших пожинать?

Пощо волять?! Гниття ж із голови,
Правдивіше – із маківки самої.
Мій люде, й далі корч в собі героя
І буцімто по-справжньому живи...

* * *

Обранцям демократії осана

І за прийдешні й за наступні дні,
Тепер, бач, будем жити непогано,
Отак неначе у казковім сні:

Сліпі – почують, а глухі – побачать,
Як Україна пишно зацвіте,
Заплодоносить пустоцвіт неначе
І дасть врожай багатий як на те.

Неначе будем ситі і здорові,
Повернем в лоно всіх заробітчан
І наче знов повіримо на слово,
Яке нам прикладається до ран.

Слова... Слова... Чи втіха, чи потіха?!
Радій, отаро, вибачте, народ.
Неначе ти далекий вже від лиха,
Від власних негараздів і незгод.

Тобі вже повернули те, що вкрали,
Немов усе для тебе, все тобі.
Чудово ж як! Чому ж тоді і далі
Ти в ближніх рвеш недорвані чуби?

Некуплені немов і не купились,
Вас вочевидь немов не продали,
Ви лиш запропоновані уміло
І семам і соланам з-під поли.

* * *

Отець і Син і Дух Святий – єдині:
Трьохперстно сущій Трійці я молюсь.
Із вірою, що буде Україна,
Росія буде й буде Білорусь!!!

Єдині будуть, як свята ця Трійця,
Ворожим силам зла наперекір.
Ми три листочки на єдиній гілці,
Позбудьмося ж зневір і недовір.

Подумаймо, кому потрібні чвари
І пошук один в одному вини...
Чи не новим прозахідним хозарам,
Цим дітям позашлюбним сатани.

Русь Київська коли постане знову,
Коли воскресне з мертвих Святослав?!
Бо нас, слов'ян, розвіють як полову,
Ще й зроблять ворогами, Боже збав.

До вас мій голос, люде православний,
Прокиньсь нарешті й добре роздивись,
Хто в немирі вигукує нам «Браво!»
І викликає повсякчас на «біс».

Подумаймо, хоч обмаль часу думать,
Єднаймо наші душі і серця.
В лиху годину вселюдського глуму
В єднанні нашім будьмо до кінця.

* * *

Із мороку в пітьму чи навпаки,
Яка різниця – все одно без світла,
І чи допоможе грішникам молитва,
Коли не день грішили, а віки.

Однак молюсь за Вкраїну мою,
За люд її продажний, недолугий,
Що майже весь в наругах та недугах,
Тому перед Творцем поклони й б'ю.

Та що поклони, – душу б я віддав,
Аби лиш ми ім'ям Творця прозріли
Й зважали більш на дух, а не на тіло,
Можливо, в невідь й не була б хода.

А так моє воання на пусте
До Бога і до тебе, мій народе,
Що засіваєш чвари та незгоди,
А пожинаєш лихо як на те.

Плач Єремії, чи пройняв колись
Його народ й чужий народ, тим паче.
Я не пророк, тому, мабуть, й не плачу,
Бо згіркла сіль у мене замість сліз.

* * *

Однако літо чи зима,
Чи осінь, чи весна – однако:
Пророцтв збуваються ознаки –
Ось-ось вже засурмить сурма.

А світ наш і не жур на те,
У вічі бреше ще й регоче:
Йому слова оті пророчі,
То щось далеке і пусте.

Нещасний у зневірі люд
Біснується без покаяння,
Уволює своє забгання,
Утверджуючи власну суть.

А я причинний в простоті
Волаю про любов та совість
До тих, що вдруге вже готові
Христа розп'яти на хресті.

* * *

Коли нема, то й не додасться,
(Як не мудруй і не крути).
Остерігаймося, щоб не впасти
В цупкі обійми суєти,
Яка з народження безжально
Нас кожного жене кудись,
Тілесні вволює бажання,
Не даючи дивитись ввись.
Туди, де Божий дух витає
І світить нам, і зігріває.
Любов пульсує там навзаєм,
Там віра правдою жива.
В Єдиносущого та віра
(Ї біда, - в кого її нема) -
Півнеба й так вже в чорних дірах,
Де возсідає смерть сама.

* * *

Денниця, світлоносець, сатана,
Диявол, Азезель, чи перелесник...
Собі і вам сказати треба чесно –
В них різна іпостась, та суть одна:

Богозневага й богосупротив,
Відтак і каїнітство, й непокора,
А вже по тому й віковічне горе –
До Бога ж нами спалені мости.

Бо хоч Христос нам шлях і показав,
Як до Творця, що Суцим є, вернутись,
Та видавсь шлях той і важким, і лютим –
На нім Голгофи ж зболена сльоза.

То краще торувать свої шляхи:
Широкі, перелесні та манливі,
На крові ближніх долю ущасливить
І не зважати на свої гріхи.

На Богом дану душу не зважать
(Новий господар в тій душі панує).
Але Творець і бачить все, і чує...
Тож Ангел сьому й розкрива печать.

* * *

Напну вітрила із думок чудних
Та й попливу до острова Надії,
Можливо, там душа засоловіє
І заспіва із радістю до всіх.

Бо там зустріну справжніх я людей,
Тих первозданних, ще не каїнітів,
Що не змогли у нас брехать навчитись
(Таких, як ми, злорік, нема ж ніде).

Не вішають на вуха там локшин,
Немає там ні рад, ні президентів,
Ні холуїв, ні їх колін протертих,
Бо там один лише в повазі чин –

Людина вольна, яко вольний птах,
Що хліб свій чесно потом заробляє,
Не краде в інших й вдосталь всього має,
Відсутні там і заздрість наша, й страх.

Одначе острів я той обмину,
Щоб нам туди не перенести вірус –
Той, що до ближніх виклика зневіру
Й на ближніх тих переклада вину.

* * *

Пора й мені вже братися за розум,
Давно пора, а не на схилі літ,
Ішов би десь за іншими в обозі,
Забувши навіть думать про політ.

Пощо уболівать і рвати душу
За русо-український наш нарід,
Пора з небес спуститися на сушу
Та й роздивитись слід його як слід:

Споконвіків лиш чвари та обмови,
Канібалізм духовний споконвік,
За самоїдство, за хитання в слові
Ти сам себе на вічний глум прирік.

Одне лише у стійлі ремигаєш
Та колеш один одному боки,
Та віриш пастухам, що обіцяють
На пасовисько вивести-таки.

Не виведуть, бо як почнуть виводить,
Ти сам себе почнеш тоді топтать.
Чи буде череда оця народом –
Не тільки я – сам Бог хотів би знать?!

* * *

Ми ще живі, ми ще, либонь, живі,
Мавпачимось в тілесній іпостасі,
Слов'яно-рабська, праарійська раса,
Отарище, хоча й при булаві.

Хрести камінні, тисячі хрестів
По втікачах із батьківської хати,
Схід з Заходом не встиг підрахувати
Твоїх, у дуги зігнутих, хребтів.

А що вже душі... Майже їх нема,
Так, де-не-де жебраччям при дорозі,
Шукають справедливості у Бозі,
Та, певне, пошук той вже надарма.

І Богу остогидлий поступ ваш:
Холуйство та продажність, та жадоба,
Далеко вже не Божа ви подоба,
Що кривцо п'є із осквернених чаш.

Впивайтесь, коли ще не впились,
Та й вигибайте так неначе обри.
Пощо глухим моє волення «пробі»...
Та все ж кричу, мо' докричусь колись...

* * *

Душа хворіє, сутінь у душі,
А почасти знаходить повна темінь –
Чи не прожив життя я надаремне,
І світові, що світлого лишив?!

Зболілих кільканадцять віршенят
(Чи хто їх сутність хоче зрозуміти?!)...
Своїм життям живуть окремо діти,
Старіє хата й дичавіє сад...

А думалось, а мріялось – ого!
(В мені моє згасає сокровення).
Упав, мов гладіатор на арені,
І пальці вниз у глядачів кругом.

Приречений? Та ні, ще не кінець!
Ще хоронить мене, напевно, рано.
Щитом із Правди прикриваю рану
І викликаю на двобій, на герць

Лукавого ловця розтлінних душ,
Що виступа під маскою свободи,
І до могил дітей хрещених зводить,
Руїнуючи усе і вся доквуж.

І наш від нього потерпа вже край –
Згасає вогник справжньої любові...
Душа моя, чи ти до втрат готова?!
Лиш совісті і правди не втрачай.

* * *

Дм. Іванову на його
«Здрастуйте, я повернувся!»

Повернувся мій друг,
повернувся до своєї домівки,
Не з пустими руками
до хати своєї вернувся,
Вже не тим немовлям,
що голівкою впав на долівку,
Не «селебряним» тим,
що возив у візочку бабусь.
Не сказати, що зовні
його важко тепер упізнати,
І статура така, ще тримає фасон о-го-го.

Торба збіглих років
не зробила, як інших, горбатим,
Не вдалося нікому заламати
й зігнути його.
Тільки ж очі не ті,
що з твоїми очима, мій друже,
Світлих неба криниць
і в помині вже нині нема:

В неприжухлих, у них,
білий світ нам
по-чорному тужить.
Чи то в них поселилась
потай туга скорботна сама.
Находивсь і набачивсь
ти, напевне, мій друже, такого,
Що не міг не вернутись
і таким, яким є, не прийти,
Як талант твій такий
і талант той від Бога,
То з Богом –
До порядку вже ж треба
чесну хату твою привести.
Знаю добре, що в поміч нікого,
крім Бога не просиш.
Та коли від натуги
до болю сльоза пропече,
Обіпрись, яко я опираюсь
на тебе ще й досі,
На моє незрадливе,
загартоване болем, плече.

* * *

Прихилися до мене, доле,
Не цілюючи, прихились,
Не гадалось мені ніколи,
Хоч і літ вже прожив доволі,
Що так буду просить колись.

І хоча не з руки жалітись,
Та в душі вже такий облом,
Що не знаю, її, де діти,
Задушить чи пустить по світу,
Чи сховатъ за товстезним склом.

Щоб не бачити і не чути
Те, що діється на землі,
Щоб забутись і забути,
Не труїтись без отрути,
А побути в Творця на крилі.

Там вдихнути повітря чисте,
Силу духу відчуть в собі,
Й, назбиравши зірок намисто,
Милуватись вечірнім містом
І всміхатись людській юрбі.

Ну, хіба ж я прошу багато
І хіба це гріховна хіть,
Доки будеш мене минати
І мовчати отак затято,
Й не давати по-людськи жить?!

* * *

Майже іронічне

Слів моїх, як і снів, химерність,
До уваги не варто брать,
Причинить перед ними двері,
Хай хоч згибіють на папері –
Вони варті, либонь, проклять.

Що не слово – то біль, то камінь,
То рахуба, то знов печаль:
Якби думалося мізками,
У лакиз був би в перших замах,
Ну а так – нивмащо, на жаль.

Поступитися, бач, не хочуть –
Недолугі, мабуть, такі,
В них помітно чимало збочень:
Плакать треба – вони регочуть,
Зазвичай, у них все навпаки.

Не зважайте на них, миряне,
Веселіться, жеріть, живіть...
В нас, і справді, не все погано,
Особливо, кому таланить
І не пучить від яств живіт.

* * *

Напризволяще кинута зима...

Дощем січевим так, немовби катом,
Подерті в клоччя білосніжні шати –
На порятунок вже й надій нема:
Напризволяще кинута зима.

Запив десь від морозу посланець,
Чи заблукав між трубами мартенів,
Чи впав десь, зачепившись за антену,
Тому серед зими зимі капець –
Не прийде від морозу посланець.

Нема ані зими, ані весни:
Напівжива зима – напівхолодна,
Тому–то завтра гірше, ніж сьогодні,
Не з Божої, а з нашої вини.
Нема ані зими, ані весни.

Не хрестимось однак, хоч в січні й грім,
У невідь «прогресуєм» далі й далі.
Всесвітні всього Всесвіту вандали,
Що так бездумно нищать власний дім –
Не хрестимось, однак, хоч в січні грім.

* * *

*«Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються,
Повинні в душі та в правді вклонятись»*

Євг. від св. Івана
4:24

Сповна тут відчуваю благодать
На цьому первозданному узліссі:
В траві, в мурасі, у пташиній пісні
Десницю Божу зміг я розпізнати.

Тут ні турбот дурних, ні суєти,
Гармонія в живій клітинці кожній:
Вітрець лиш павутинку потривожив,
Яку Творець, як все тут, освятив.

А головне – нема людських спокус,
Одна лише в душі моя спокуса –
Творцеві поклонитися у душі
І попросити за Україну-Русь.

За люд наш недолугий попросить
(Який не є, та це ж моя кровинка).
Прости ж бо тим, хто кається, провини,
Якщо ще можна з милості простить.

Та очі нерозумним нам відкрий,
Щоби Тебе в росинці ми пізнали
І не були, неначе ті вандалі,
Що нищать у жадобі задум Твій.

* * *

Моя душа давно уже не тут,
Не в затишних оцих добротних стінах,
Де що не крок – тупий чи гострий кут,
Де що не крок – на злеті думка гине.

По-справжньому ж на волі – ожива,
Отам лиш,
 де людським не пахне духом,
Де срібна павутинки тягива,
Дзвенить, і дзвін той все довкілля слуха.

І в унісон їй вторить комашня,
Птахи і звірі, росянисті трави...
Наповнені божественним данням,
Своїм буттям Творцю складають славу.

Гармонія пульсує до небес,
Та тільки-но з'являється людина,
Як завмира в тривозі світ увесь –
І павутинки звук уже не лине...

* * *

Мене пограбував би хтось,
Так, бач, нікому не потрібний
Мішок, в якому замість хліба
Нести дурниці довелось:

Нікчемні мрії та думки,
Та ще надії безнадійні,
Половою б їх всіх розвіять –
Пощо вони комусь такі?

Від них звільнився б і зажив,
Як дехто, і добротню, й ситно...
Але кому ж тоді носити
Врожай опісля наших жнив.

Ужинок видавсь, хоч куди:
Те, чим обсіялись, – пожали:
Будяччя виросло чимало
І терен обкрутив сади.

Тож у мішку замість плодів
Лиш роздуми гіркі, та й годі.
Якби хто вкрав їх при нагоді,
Ото б я щиро порадів.

* * *

Як на мене, не все й погано, –
Бога охами гріх гнівить:
Не брехав, й не попав в оману,
Й не забув, як людей любить.

В розгалуззі і діти, й внуки
(Чи не Божа ж це благодать?)
Й ці рядки, що пройшли крізь муки,
Можу з радістю вам віддати.

Ще у берег Десна хлюпоче,
Ще нащадкам саджаю сад
І дивлюся їм прямо в очі,
А не вбік, чи кудись назад.

Головне – ще світліє мама
Теплим променем у вікні,
То чому ж я не сплю ночами,
Чом так тоскно бува мені?

Чом в щоденних своїх молитвах
Все частіше прощу Творця,
Осяйнути нас, темних, світлом
Й не ховати Свого лиця.

І простити нам, нерозумним,
Те, що можна іще простить.
Нам лишилось як слід подумать,
Як же далі в цім світі жити.

* * *

На мить навідала мене
Й, не попрощавшись, відлетіла,
Вже іншим понесла на крилах
Надії світло осяйне.

Не ображаюсь, навпаки,
Завдячую тобі за слово,
За дотик справжньої любові,
За роздуми мої гіркі.

За нелукаву простоту,
За те божественне прозріння,
Що будить людяність в людині
В годину люту, непросту.

Світловеличносте моя,
І непостійна, і примхлива:
Ти й справді Музи донька дивна:
Поезія – твоє ім'я.

* * *

Який народ?! ... Бидляччя без мізків,
Що повсякчас даєш себе дурити,
Втішаєшся поміями з корита –
Об'їдками своїх-таки панків.

Пани..., підпанки..., злодії в чинах...,
Жирують на хребтах твоїх "могутніх",
Для них ти перегній лишень за суттю
(Щоб впасти так, – в тобі ж твоя вина).

Встань же з колін, на вила обіпрись
Та врешті покажи свій волевияв:
Хомут важкий скинь зі своєї шії
Й хоч краєм ока глянь-таки увись.

Боюсь намарне слів моїх набат:
Ось прийде час,
 знов прийдуть по твій голос
Пани лукаві,
 По твою, бач, долю...
Тож доки її будеш продавать?!...

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

БУДЕННИЙ
Василь Йосипович

Збірка віршів

Буденний В.Й.

Б 90 Остання зустріч з вороним. Вірші. –
Чернігів, 2008. – 36 с.

ББК 84(4УКР=УКР)–5

ISBN 9667743–578

Комп'ютерна верстка
та макетування

О.Клімова

Редакційно-видавничий відділ ЧДПУ імені Т.Г.Шевченка.
14013, м. Чернігів, вул. Гетьмана Полуботка, 53, к. 208.
тел. 65-17-99